Proletari din toate țările, uniți-vă !
La luptă pentru cauza Partidului Comunist Român, fii gata !

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

Anul XVII nr. 33 (1077) * miercuri 17 august 1966 * 8 pag. 30 bani

BLOC-NOTES

BUCURIA UNEI MAME

Într-o seară de vară, în cerdacul unei case cu stîlpii încolăciți de viță de vie, îmi vorbea o femeie. Avea cam 45 de ani și era mamă a trei copii, trei pionieri — un băiețel și două fetițe, — toți elevi la școala din satul acela de munte :

„... De 6 ani fac parte din comitetul de părinți. Și-n fiecare toamnă, împreună cu alte femei din sat, dăm o mînă de ajutor la aranjarea școlii, a claselor, la împărțirea cărților. Sînt om în toată firea, dar să știți că eu în fiecare toamnă... plîng. Ochii mi se umplu de lacrimile fericirii și bucuriei cînd văd sălile de clasă mari, luminoase, cu parchet pe jos, băncile trainice și frumoase, dar mai ales atunci cînd, cu mîna mea, pun pe fiecare bancă teancul de cărți pe care copilul le va găsi, le va lua și va învăța din ele. Întotdeauna, printre cărți strecor și cîte o floare...".

Are motive, mama aceasta, de 45 de ani, ca în fiecare toamnă să-și simtă ochii grei de lacrimile bucuriei. Pentru că altădată, cu ani în urmă, pe cînd era de vîrsta copiilor ei, a avut parte de altfel de lacrimi, acelea ale tristeței și necazului. Tare mult i-a plăcut și ei să învețe. Voia să ajungă învățătoare. După cele patru clase primare a dat examen la o școală pedagogică. A reușit. Dar n-a putut s-o urmeze decît vreo trei luni de zile. Taxele erau atît de mari că părinții ei, cu toate că rupeau din pîinea de la gura lor și a celorlalți trei copii, n-au mai putut să le plătească...

„... Mă uit azi. Ce condiții minunate de învățătură au copiii. Cît de frumoasă și plină de bucurii e viața lor : școli noi, cu laboratoare, cu învățători și profesori bine pregătiți, manuale gratuite, terenuri de sport... Iar vara — excursii prin țară, tabere la munte și la mare. Uite, Gigel al meu e acum la Năvodari, pe litoral. Anul trecut, Mia, fetița cea mare, a fost la Sinaia. Au asemenea condiții, cum nici nu puteam să visăm noi pe cînd eram ca ei. Și mă bucur cînd îi văd că-s silitori și ascultători. Mă bucur, pentru că dacă eu n-am putut să-mi împlinesc visul, îi văd pe ei cum și-l împlinesc".

E o mamă ca multe alte mii din patria noastră, ai cărei copii au avut fericirea să crească sub lumina răsărită pentru prima oară în acel August 23 al neuitatului an 1944. Sub soarele acesta, vlăstarele ei, ca toți ceilalți copii, n-au cunoscut și nu vor cunoaște nici un fel de lipsuri și greutăți, pentru că prin grija părintească a partidului au tot ceea ce le trebuie, au toate posibilitățile de a-și împlini visurile oricît de îndrăznețe ar fi ele. Și mama lor se bucură pentru ei.

Al. MIHU

DRUMURILE VACANȚEI

SCRISOAREA ÎNTÎRZIATĂ

La început, ceea ce a înțeles Rodica din scrisoarea Sandei, prietena ei din Sibiu, a fost doar faptul că nu va mai veni să-și petreacă vacanța în București. După ce i-a trecut supărarea însă, a recitit cuvintele Sandei și a văzut c-o roagă să-i scrie despre București.

Ușor de zis : „Să-mi povestești despre București". Probabil că Sanda nici nu-și închipuia cît de multe lucruri erau de spus. În ultimii ani, au apărut atîtea cartiere noi, adevărate orășele, pe care Rodica nici n-a apucat să le vadă măcar. Ca să nu mai vorbim despre trecutul Bucureștiului, care ei îi era aproape necunoscut.

Au trecut multe zile. Rodica uitase parcă să răspundă. Ultima ei pasiune era să viziteze locurile pe unde nu mai fusese, să se uite prin albumele mai vechi ale rudelor, să pună întrebări. Și, în sfîrșit, într-una din zile s-a apucat să-i scrie prietenei...

„Rugămintea ta, dragă Sanda, de a-ți vorbi despre orașul meu, m-a pus în încurcătură. De aceea am întîrziat să-ți răspund. Între timp, am aflat lucruri care, sînt sigură, or să te intereseze.

După cum știi, eu locuiesc în cartierul „Floreasca", într-unul din frumoasele blocuri noi. Culoarea lui albăstruie îmi amintește mereu de apa mării, florile din balcoane mă invită la plimbări în parc, iar seara petalele de neon ale străzilor mă fac să-mi închipui că cele șase blocuri turn sînt castele din poveste. Creșele, căminele, școlile, magazinele, toate sînt noi aici. Chiar și străzile, asfaltate, cu arbori tineri de-o parte și de alta. În cercetările mele însă am aflat că pe locurile acestea, nu cu mulți ani în urmă, se căsca așa-zisa „Groapa Floreasca" sau...

...Groapa cu oameni vii

De pe malul lacului și pînă la calea ferată se întindea o groapă care semăna cu un crater de vulcan. Aici se grămădiseră o puzderie de cocioabe.

Cu toate acestea, Vasilică, un băiat de vreo 10 ani, mic, slăbuț, se socotea norocos. Nu-și închipuia un alt loc în care să se aducă atîtea gunoaie din oraș. Iar gunoaiele pentru el însemnau cutii, cîrpe, resturi de cărți, de alimente.

Într-o dimineață însă, Vasilică nu s-a mai ridicat din pat. Tot corpul îi ardea, ochii i se acoperiseră de o pîclă. Mama, dîndu-și ultimii bani, a chemat în grabă doctorul.

Rodica
pt. conformitate
Elena MĂNESCU

(Continuare în pag. 3-a)

Micii constănțeni în excursie

Unde sînt prietenii mei constănțeni ? Au dat binețe în fiecare dimineață mării, s-au scăldat în valuri și în soare. Dar acum, iată-i în fața Cetății de Scaun din Suceava.

— Am fost cu toții cîteva zile la munte, ne spune Doina Stoica. Sincer, mie îmi place mai mult la munte decît la mare. Prea sîntem obișnuiți cu apa și de aceea pentru noi, sau mai bine-zis pentru mine, înălțimile prezintă mai mult interes, mă fascinează.

— De cîteva zile colindăm prin Moldova, intră în discuție Marian Bădică. Întîi, am vizitat Iașul. Îl cunoșteam doar din vederi, sau din cele povestite la cercurile de la Casa pionierilor.

— Mi-a plăcut mult la Iași Muzeul Politehnic din cadrul Palatului culturii; am văzut lucruri interesante, mărturisește Ecaterina Stavrache. Și pentru mine, care visez de pe acum să ajung ingineră, vă închipuiți...

— Mîine avem un program mai bogat, copii, vom vizita cîteva monumente vestite din nordul Moldovei. Așa că pregătiți-vă pentru Voroneț, Sucevița și Putna, anunță însoțitoarea grupului.

La zarva veselă care s-a iscat, am adăugat un „drum bun" rostit din toată inima pentru micii excursioniști constănțeni de la Școala generală nr. 26.

Adrian BARBU

În cinstea lui 23 August

Zi de August, 23... Alături de cei mari, pionierii și școlarii de pe întreg cuprinsul patriei o întîmpină sărbătorește. Iată cîteva vești :

● 23 August, apoi deschiderea noului an școlar care se apropie. Pionierii din comuna *Vama*, raionul *Cîmpulung Moldovenesc* sînt hotărîți să le găsească liceul împodobit sărbătorește. „De aceea, ne transmite corespondenta noastră *Văcăriuc Livia*, am dat și noi o mînă de ajutor. Acum totul strălucește în soare, iar florile de la ferestre parcă ne zîmbesc și ele, fericite".

● Flăcările focului pionieresc se vedeau pînă departe în zare, iar glasurile vesele ale copiilor din tabăra Sinaia-Schiori se înălțau cristaline către înalt ! „Albastru-i seninul și zarea", „Patria ne-a dat aripi și soare" și alte cîntece au fost interpretate de corul taberei ; echipa de dansuri populare a fost și ea prezentă în program ; la fel și recitatorii, soliștii...

● Cu „Bine ați venit" i-au primit pionierii din comuna *Diosig* pe prietenii și invitații lor din *Biharea*, raionul *Oradea*. În ziua aceea, la centrul cultural sportiv se anunța un eveniment deosebit : selecționatele de handbal, fete și băieți, din cele două localități aveau să se întreacă în măiestrie.

Bronz

Ecou topit în apele timpului,
Reînviat de buza bronzului
Cu unduiri prelungi — la Voroneț,
Ducînd în pala lui un chip măreț,
De zimbru, fiul lui Bogdan
Ștefan !

Istoria cu brațul uriaș
Te-a presărat,
Cîte puțin, în fiece urmaș.
Și dang-ul bronzului nu sună-n van
Ștefan !

Prelung, cu nou răsunet a chemat
La Mărășești, la Debrețin sau Tatra
Pe cei ce-au încălzit
Cu inima lor piatra

Ce poartă-n ea, la temelii,
Vis înflorit în gîndul lor dintîi
Alăturea cu ultima suflare
Ce intră-ncet în dangătul de bronz
Și vine către noi ca o chemare.

M. LASTUN

DIN VIAȚA PIONIEREASCĂ

Zile cu soare

...pentru Titel

Într-o dimineață, soarele s-a rugat de vînt: „Ajută-mă, frate! A-nceput vacanța de vară și eu am o datorie de împlinit față de mulțimea elevilor și pionierilor de pe plaiurile românești Norii însă mă cam împiedică". Vîntul n-a stat pe gînduri. A prins să alunge norii de pe cer. Și cerul s-a făcut limpede și curat. Și așa a fost multe zile, în vacanța aceasta... Zilele pline de bucurii pentru toți copiii

În zilele cu soare — se știe — trag la undiță cei mai mulți pești. Și asta e pasiunea lui Jiga Constantin, Titel — pe numele lui cel mic. E bucureștean, învață la Școala generală nr. 128, și a trecut în clasa a V-a cu premiul III. Dar o dată cu... canicula, a plecat, împreună cu Cornelia și Mariana — surioarele lui, și ele eleve la aceeași școală — la bunica, la Golești, unde se află și acum. Ei, și cîte-au fost aici! Nu știu cu ce să-ncep mai întîi. Aer curat, porumb fiert, fotbal, ciorbă ori friptură de pui, citirea peripețiilor și întîmplărilor lui Spartacus, volei, fructe, roșii culese din grădină pe rouă, șah... Dar cele mai multe zile — cele cu soare — și le-a petrecut pe malul Argeșului, cu undița, la pește, ori perpelindu-se pe nisipul fin și fierbinte E adevărat, n-a prins pînă acum nici un pește, pentru că a uitat să-și ia... naylon din București, și a fost nevoit să folosească.. ață de papiotă, dar nu și-a făcut sînge rău din cauza asta. Ba încă și acum mai speră să păcălească fie și-un fîțoi cît degetul. Că doar zile cu soare vor mai fii...

...și pentru mulți alții

Din cîte zile cu soare în vacanța aceasta, douăsprezece dintre ele au fost mai grozave decît toate. Pentru cine? Da, am uitat să vă spun: pentru vreo 60 de îndrăgostiți de viața... rustică, pionieri și școlari din Reghin. Știți ce-au făcut ei? Fiecare și-a pus în buzunar carnetul de C.E.C. pe care-și strînsese tot anul micile economii, și-au încărcat doldora rucsacurile, și-au luat-o pe jos spre depărtări, în frunte cu tovarășa profesoară Dan Ileana. N-au mers prea mult. Numai vreo 5 kilometri. S-au oprit într-o poieniță, în apropiere de Ideci-Băi. Și-acolo, cam cît ai număra pînă la o mie, au și răsărit corturile. În corturile acelea au petrecut douăsprezece zile. Și chiar dacă din cînd în cînd cîte un nor și-a mai scuturat poalele ude peste tabăra lor, acum, dacă stai de vorbă cu ei, n-o să poți să afli despre așa ceva. Dimpotrivă, ai să înțelegi că toate aceste zile au fost numai cu soare. Altfel cum ar fi putut să facă în fiecare zi baie și plajă pe malul pîrîului, excursii prin împrejurimi? Cum ar fi putut să strîngă plante pentru ierbare, roci pentru pietrare și... insecte — ați ghicit — pentru insectare?! Dar, mai ales, dacă n-ar fi fost numai zile cu soare, cum ar fi reușit ei să-și pregătească mîncarea singuri, la foc de vreascuri, în oale și ceaunuri afumate, din care însă scoteau niște meniuri nemaipomenite?...

C. PALTINEANU

Pe malul însorit al mării.

Visul lui Fogg

Rezemat de speteaza fotoliului, comod, Fogg sforăia ușor. Dormea și visa. Se făcea că ajunseseră toți trei într-un sat între munți și aterizaseră chiar în curtea școlii. În jurul lor se adunase o mulțime de elevi care le vorbeau și le povesteau... „Noi avem aici organizat un cerc de turism. Dar să știți că e puțin cam... neobișnuit. Fiecare dintre membri — și sîntem vreo 50 cu toții — avem cîte un carnețel în care, cînd unul dintre noi a parcurs 50 de kilometri, colorăm o întreagă pagină în albastru. Apoi mergem la tovarășul profesor, conducătorul cercului, care ne pune o ștampilă. Cînd am parcurs 100 de kilometri, colorăm o altă pagină în galben, la 200 de kilometri, o colorăm pe a treia în roșu. Și tot așa mai departe. Sîntem organizați și pe grupe, și fiecare grupă are, la rîndul ei, cîte un asemenea

carnețel, unde se adună și se certifică, la fel, kilometrii parcurși de toți membrii ei. Așa reușim să facem un punctaj și să ținem o evidență precisă a întrecerilor individuale și pe grupe... În carnețelele acestea, fiecare membru al cercului mai descrie amănunțit și drumeția pe care o face. Vorbim despre istoria locurilor vizitate, le descriem din punct de vedere geografic, economic, din punct de vedere al bogățiilor subsolului, al faunei și florei. Apoi, impresiile și concluziile mai de seamă ale membrilor grupei sînt trecute în jurnalul de grupă, iar concluziile generale — în jurnalul de bord al cercului. Iată..."

Cei trei aveau în față un dosar voluminos. Fogg văzu o hartă amănunțită și completă a satului și împrejurimilor lui, văzu pagini întregi de descrieri și concluzii... destul de științifice, o sumedenie de fotografii și vederi cu obiective industriale, frumuseți naturale și monumente istorice. Dădu și peste punctajul general, dar nu apucă să rețină decît o cifră care-l uimi: 9 600 kilometri.

Dintr-o dată însă, o zguduitură puternică îl făcu să tresară. Se trezi. „V-66" decola dintr-o poieniță aflată la marginea unui sat. Fogg își frecă nedumerit ochii :

— Dacă ați ști ce vis frumos am avut!...

— N-a fost un vis — i se adresă inginerul lui Fogg — ci ceva cît se poate de real. În timp ce ai dormit — nu ne-am îndurat să te trezim — noi am vizitat Corundul, o comună de lîngă Odorhei, unde am stat de vorbă cu o mulțime de pionieri și elevi. Și, ca să poți afla și dumneata tot ceea ce am văzut noi, ți-am transmis totul cu ajutorul unui emițător de unde care pot fi recepționate și-n timpul somnului.

— Deci, totul e cît se poate de real ! — se miră Fogg. Isteți copii, n-am ce zice. Pînă și pe mine, excursionist bătrîn și cu experiență, m-au uimit cît de frumos și interesant și-au organizat drumețiile.

D. CONSTANTIN

PIX OBSERVĂ

Mă-nalț în piscul frumuseții tale

Era o zi de august și era în amiaza ei. Satul era gol la ceasul acela. Și tăcut. Părea adormit ca și praful fin, gros și fierbinte al drumului. Dintr-o dată însă am auzit un glas, o voce cristalină, de fetiță. Venea de dincolo de gardul de răchită împletită al grădinii unei case, de sub ramurile vînjoase, plecate pînă-n pămînt, ale unui măr bătrîn și falnic, printre frunzele căruia se ițeau fructele pîrguite. „Potecile mi se aștern în cale / Sub pașii mei noi drumuri se deschid..." Mă săltai pe vîrfuri, să văd cum arată fetița aceea, dar porumbiștea din grădină mi-o ascundea privirii : „...Atîta soare e, și-atît de bine / Sub cerul tău blajin, primenitor..." Dincolo de gard începea cîmpul : „...Auzul meu îți deslușește glasul / Ce din strămoși ne vine, de demult..." Pe cîmp, departe, cîteva combine, sclipind argintiu în soare, își roteau paletele. Și mai încolo, cîteva tractoare, ca niște gîndaci mari, înaintau unul după altul. Pe aripile zefirului veneau pînă aici arome de grîu secerat atunci și de pămînt proaspăt răscolit de brăzdare. Un camion, plin pînă sus cu saci, își făcu, greoi, intrarea în sat. Departe, pe calea ferată, o locomotivă Diesel ducea în viteză, spre zări, o garnitură lungă de cisterne cu petrol. „...Oriunde-aș fi te întîlnesc în cale / O, țara mea cu tîmple de argint / Mă-nalț în piscul frumuseții tale, / Te apăr, și te laud, și te cînt..." O clipă, atît, am zărit printre porumbi, licărirea unui colț de pînză roșie. Era colțul unei cravate de pionier.

O fetiță, într-un sat din Bărăgan, într-o amiază fierbinte de august, învăța o poezie. Și parcă țara, cu tîmple de argint, îi asculta, liniștită, cu un zîmbet bun de mamă, mărturisirea sinceră a glasului ei la fel de limpede și curat ca și cerul de deasupra în clipele acele.

A. PIRVU

Ilenuș și Viorel + cățelul Azorel

ȘCOALA DIN RUGI

„Bine ați venit“ ! Parcă o mînă nevăzută a dat de pereți ușile și ferestrele și le-a lăsat așa pentru o clipă, să pătrundă prin ele rîsul plin al copilăriei și cîntecul vesel solfegiat în vreme de răgaz pentru acum. *Acum*, înseamnă începutul noului an școlar, pregătit pentru ei, copiii de la Școala generală din satul Rugi, raionul Gorj, încă de astă-primăvară, cînd fiecare zi însemna mortar, și cărămidă, și pereții care se înălțau și lăsau să apară clasele, laboratorul, cancelaria, camera pionierilor...

„Bine ați venit !“ au fluturat în semn de salut perdeluțele albe, lucrate de mîinile harnice ale fetelor și puse cu grijă la fiecare din cele 5 săli de clasă. S-au închinat și florile din glastre, și puieții de măr din fața școlii, sădiți în primăvară.

„Bine ați venit“ i-a invitat băncile noi, abia... primite în dar, cărțile așteptate cu nerăbdare, soneria care-și făcea auzit prima oară clinchetul într-o școală nouă, și care anunța începutul orelor de clasă...

Dar nu, să nu anticipăm. Mai este o lună și ceva pînă la începerea noului an școlar.

— De cînd aștepți tu școala asta nouă, Liliana ?

Liliana Romanescu, din clasa a IV-a, clipește des din ochii căprui, mă suspectează la început pe sub sprîncene, ca pentru o întrebare care nu se cerea pusă, și-mi spune :

— De cînd învăț o visam. Și știți la ce mă gîndeam întîi ? La sobele de teracotă și căldura grozavă din timpul iernii.

— Și tu, Viorel, tot la teracotă te gîndeai ?... îl întreb pe fratele ei.

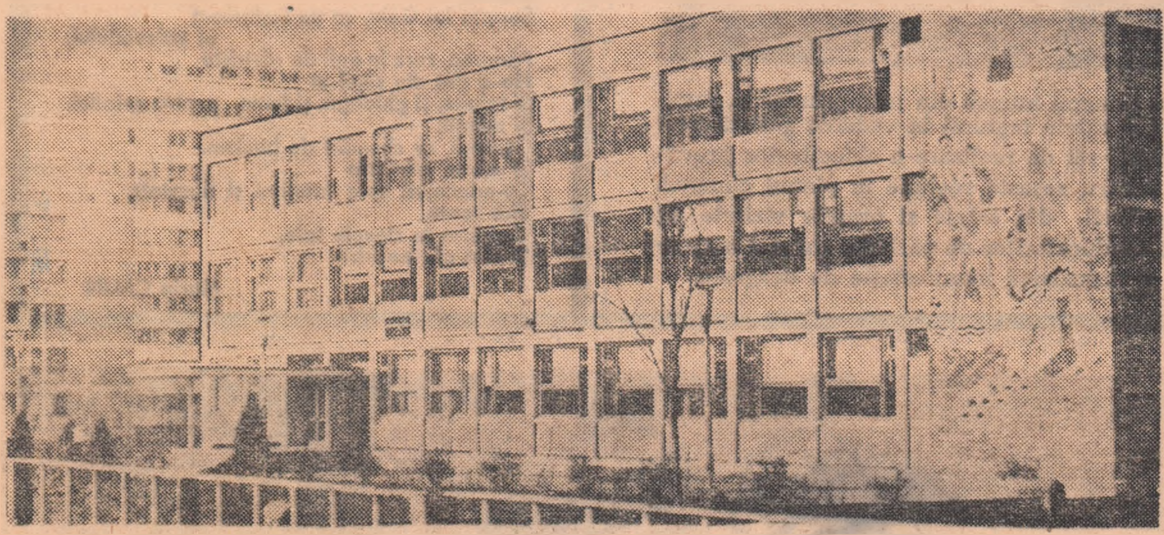
— Și la ele, dar mai ales la o cameră a pionierilor, în care să intru și să rînduiesc cu mîinile mele trompetele și tobele, să fie frumos. M-am și gîndit ca în jurnalul de detașament să scriu ceva despre camera pionierilor și alături să lipesc fotografia școlii făcută de mine.

— Eu sînt bucuros, intervine Dijmărescu Ion, din clasa a VIII-a, că o să avem un laborator, unde să ținem lecțiile de fizică și chimie, care mă pasionează atît de mult.

Visuri, dorințe, împliniri...

Am închis ochii și-n față mi-au apărut cei 150 de trandafiri pe care pionierii îi vor planta în toamnă, terenul de sport, ferestrele zîmbitoare. Mi-au apărut copiii din Rugi intrînd în școala lor nouă, la care au pus și ei umărul, aducînd o piatră pentru temelie din albia Jiului, urcînd o țiglă pe acoperișul care strălucește acum în soarele verii.

Marta CUIBUȘ

Școala generală nr. 75 din cartierul Balta Albă.

SCRISOAREA ÎNTÎRZIATĂ

(Urmare din pag. 1)

După cîteva zile, însă, tovarășii de joacă ai lui Vasilică au aflat că prietenul lor nu mai este. Mizeria, infecțiile și lipsurile l-au răpus și pe el, ca pe atîția alți copii de seama lui, care trăiau în „groapa cu oameni vii“.

Acum, pe locul gropii cu gunoi și cocioabe se aliniază blocuri semețe, cresc flori, iarbă. Îmi pare rău că Vasilică, pe care l-am văzut într-o fotografie a bunicii, nu mai poate vedea nimic din toate acestea

Dragă Sanda, pot să spun că zilele acestea am cunoscut un oraș cu totul nou. Îi spune „Balta Albă“. Cum, n-ai auzit despre un asemenea oraș? Ai dreptate, el nu este decît un cartier al Bucureștiului, dar va găzdui o populație cît Oradea sau, n-o să-ți vină să crezi, cît Sibiul, orașul tău. Și aici, în trecut, erau numai cocioabe, mizerie. Cu 31 ani în urmă, nu exista nici o școală... Acum sînt mai multe școli generale, un liceu, un parc mare, de toată frumusețea, un teatru de vară, un patinoar. Bulevardele, străzile largi, sînt feeric luminate seara. Și cînd te gîndești că numai cu trei decenii în urmă un călător străin spunea: „Bucureștii sînt un oraș mic în mijlocul unui sat mare“. Iar marilor bogătași, moșierilor le plăcea să spună despre București — gîndindu-se, bineînțeles, la centrul orașului și la cartierele lor de vile confortabile, — că este „Micul Paris“ Serile de petreceri, cursele de cai, unde puneau pariuri pe averi fabuloase, plimbările la șosea, în trăsuri elegante, acestea erau treburile și grijile care încărcau zilele celor ce locuiau în „micul Paris“ Am citit într-o notiță, la Muzeul de istorie al orașului, că în 1933, în „Gazeta Municipală“ se scria: „Cartierul Ferentari, care are o populație de peste 4 000 locuitori, nu are nici pavaj, nici lumină electrică, de canal nici nu mai vorbim. Sîntem la începutul toamnei și ploile care vor cădea în curînd au să desfunde din nou străzile“... Acesta era „micul Paris...“

77 000

Știi ce reprezintă aceasta? Și eu am aflat de curînd. Atîtea apartamente s-au construit în orașul meu, numai de cînd am intrat eu la școală, adică din 1960.

Iar în anul acesta și în cel viitor încă 85 000 apartamente noi vor fi date oamenilor muncii. Plăcile ceramice de diferite nuanțe, culorile pastelate vor da un aer și mai elegant locuințelor. Sute de copii se vor bucura de case luminoase, cu băi, terase și balcoane, de parcuri special amenajate pentru ei cu jucării și distracții.

Cînd am aflat toate aceste lucruri, mi s-a părut și mai tristă povestea Mioarei, pe care mi-a spus-o tata...

Merele de aur

Cu picioarele goale, ferindu-se de glodurile uscate și pietrele mai colțuroase, Mioara înainta cu șovăială pe strada îngustă. Niciodată nu se îndepărtase atît de mult de casă. Rochița veche părea acum, în lumina strălucitoare a soarelui, și mai ponosită. Oricum însă, fetița nu voia să renunțe la hotărîrea pe care o luase. Trebuia să vadă și ea cum arată o casă mare, cu terasă și grădină. Și-n grădină merele... ca de aur.

Cu gîndul la casa și grădina moșierului Basilescu, despre care auzise că-i stăpînul pămînturilor pe care era ridicată și biata lor casă, Mioara se strecura pe lîngă cocioabele triste, cu umerii lăsați, și, după o bună bucată de mers se pomeni în fața unui zid înalt, cenușiu, care se uita dușmănos la ea, ferind cu strășnicie de privirile oricui ceea ce se afla în curtea moșierului. Tristă, Mioara începu să dea tîrcoale zidului. Cum să facă să se urce sus, pe zid? Căută niște pietre mai mari pe care, după ce le cără cu multă trudă, le așeza una peste alta. Apoi, cățărîndu-se ca o pisică, reuși să se prindă cu mîinile de marginea de sus a zidului. În aceeași clipă însă, un țipăt ascuțit îi ieși din piept. Căzu jos, aproape fără răsuflare. Cioburile ascuțite pe care moșierul le înfipsese de-a lungul zidului, „să nu pătrundă nici pasărea“, cum spunea el, intraseră adînc în degetele străvezii, de copil plăpînd.

Tîrziu, pe una din străzile înguste cu case triste, din vechiul cartier Bucureștii Noi, o fetiță cu ochii albaștri și mîini însîngerate mergea plîngînd încet, lăsînd tot mai în urmă, o adevărată casă, grădina cu merele ca de aur...

Dragă Sanda, după ce am auzit povestea Mioarei, m-am dus să cunosc locurile pe unde a copilărit ea. Dacă n-aș fi văzut fotografii la Muzeul orașului, mărturii în ziarele vremii despre cartierul Mioarei, cu greu aș fi putut să-mi închipui adevărul. Toate sînt noi aici. Străzile, magazinele, copacii, blocurile înalte, cu multe, multe antene de televizor. Am cunoscut aici un băiețel, care, deși se tunsese doar de cîteva zile, nu s-a lăsat pînă cînd mama sa nu i-a dat voie să meargă și la „Ciufulici“. Este drept, că nu mai putea fi tuns decît chilug, dar lucrul acesta nu-i întuneca de loc bucuria de-a fi inaugurat el noul magazin.

Am în caiet notate încă multe lucruri despre orașul meu drag. O să ți le spun cu plăcere, dar nu pot într-o singură scrisoare. Îți voi mai scrie și, mai ales, te aștept să vezi cu ochii tăi totul.

MOZAIC VESEL

GLUME

— De ce mănînci atît de repede? — o întrebă mătușa pe nepoțica ei, căreia i-a dat un pachet de ciocolată. Ai uitat că ai și tu un frățior?

— Nu, mătușico, nu am uitat. Tocmai de aceea mă grăbesc să termin ciocolata.

*

— Unchiule, poți să-mi împrumuți 20 de lei?

— Cu plăcere.

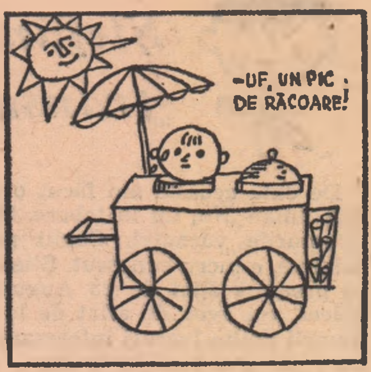
— Și cît poți să-mi împrumuți fără plăcere?

*

— Spune-mi, tăticule, cerneala costă scump?

— Nu, nu este scumpă. Dar de ce întrebi?

— Mama s-a supărat foarte tare că am vărsat cerneala pe covorul cel nou.

Cartierul Floreasca azi (foto 1) și... ieri (foto 2).

VIZITA CONDUCĂTORILOR DE PARTID ŞI DE STAT ÎN REGIUNEA MUREŞ-AUTONOMĂ MAGHIARĂ

Zilele acestea, tovarăşii Nicolae Ceauşescu, Emil Bodnăraş, Alexandru Drăghici, Janos Fazekaş, Mihai Gere şi Virgil Trofin au vizitat regiunea Mureş-Autonomă Maghiară, pentru a analiza împreună cu organele şi organizaţiile locale de partid şi de stat modul cum sînt îndeplinite sarcinile trasate de Congresul al IX-lea al Partidului Comunist Român, pentru a se sfătui cu oamenii muncii din întreprinderile, instituţiile şi satele regiunii în vederea găsirii celor mai bune căi de realizare a obiectivelor prevăzute pentru această regiune în planul cincinal.

Locuitorii din satele şi oraşele vizitate au făcut conducătorilor de partid şi de stat o spontană şi entuziastă manifestaţie de dragoste.

CARTEA DE AUR

De unde s-a adunat cerneala
Cu care te-au scris !
Din Bobîlna, Zarand, sau nouă sute şapte ?
Sau poate din furnalul încins ?
Sau poate din apele zorilor
Care despart ziua de noapte ?
Sau din soare,
Plină de lumini şi culoare ?

În filele tale
— Buchet cu trainice legi —
Sînt cuprinse izbînzile noastre,
Şi viitorul,
Ca într-o carte-a minunilor.

Pămîntul acesta,
Cu urmele străbunilor,
În care cresc muşcatele şi grîul,
Si rîul,
În care se mai păstrează,
Trează,
Şoapta lui Gelu, ca un testament
al voievodului,
Pădurea, care în anii de răstrişte
Ne-a dat din sînul ei
Şi tainiţe, şi ghioagă, şi lemn pentru grindei,
Şi munţii,
Căruntii, cu chemări de bucium,
Şi creste albastre
Cu-ndemnuri spre înălţimi şi libertate
Sînt toate
Cuprinse în slovele tale,
Şi sînt ale noastre.

Marin CALIN

Ştefăniţă transmite

De data aceasta am făcut o călătorie mai lungă· Nu, nu în tabere. Şi nici pe drumurile vacanţei. Copiii petrec de minune, e lucru cunoscut. Ştiam însă că în preajma zilei de 23 August, ca de obicei, voi avea de aflat de la oamenii muncii multe lucruri interesante în oricare parte a ţării m-aş duce. Aşa că... la drum.

Primul popas — **Galaţi.** Am făcut o plimbare în cel mai tînăr cartier al oraşului, Ţiglina III· Constructorii lucrau de zor la cel de al doilea cvartal de locuinţe.

— Avem foarte mult de lucru — mi-a spus unul dintre constructori. 870 de apartamente. Şi toate trebuie lucrate cu grijă· Viitorii locatari trebuie să se simtă bine. De... ca acasă !

— Dar văd că puţin mai încolo sînt aproape gata şi alte blocuri·

— Acelea fac parte din primul cvartal. E tot atît de mare ca acesta. Şi acesta-i doar începutul. Pînă în 1970, cînd va fi gata cartierul, ai să vezi multe familii mutîndu-se aici. Noul cartier va avea pînă atunci 7 000 de apartamente. Acum, dacă mai stai puţin pe la noi, ai să-i cunoşti şi pe noii locatari...

În noul oraş al minerilor, **Motru,** am întîlnit acelaşi zor· Douăzeci şi două de blocuri, cu 4 etaje fiecare, îşi aşteaptă şi ele oaspeţii. Alte opt blocuri se află în plină construcţie. Pînă la sfîrşitul anului, constructorii vor să predea „la cheie“ 1 000 de apartamente.

La Uzinele „Semănătoarea“ din Capitală muncitorii sărbătoreau un eveniment important· Chiar în ziua aceea au început producţia unui nou tip de combină — **C 3** — pentru recoltarea cerealelor.

Ei au hotărît ca primele 20 de combine să fie trimise pe ogoare încă în vara aceasta.

Călătoria mea s-a încheiat cu vizita făcută minerilor din bazinul carbonifer „Muntenia“, regiunea Ploieşti. Aici am aflat că minerii aflaţi în întrecere au scos din adîncuri, de la începutul anului pînă acum, aproape 26 000 tone cărbune energetic peste plan.

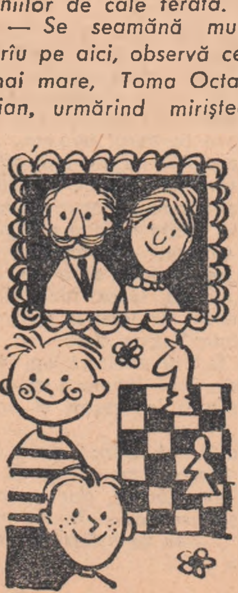
Ce frumoasă e vacanţa !

Băieţii din tren

Trenul goneşte gîfîind, străbătînd în lung pămîntul dobrogean.

Doi băieţi, unul mai mare, altul mai măruntel, stau la fereastra vagonului şi privesc copacii care se fugăresc pe la nasul lor, de-a lungul liniilor de cale ferată.

— Se seamănă mult grîu pe aici, observă cel mai mare, Toma Octavian, urmărind miriştea aurie, înnegrită pe alocuri de brăzdarele tractoarelor. O sumedenie de tractoare, roşii ca focul, ce se ţin unul după altul, sprintene.

— Se seamănă mult grîu şi se face mult, răspunde cel mic, ştergîndu-şi de pe nas, mînjindu-l într-o dungă neagră, subţire, un fulg de funingine venit de la locomotivă. E loc întins, adaugă el. Mie mi-ar place să văd Braşovul tău. N-am fost încă la munte. Marea însă e colea, o am la o palmă de loc.

Toma Octavian, amintindu-şi parcă de ceva, zice rîzînd :

— Nu-i aşa că-i simpatic bunicul ?

— Foarte simpatic.

— ...Şi-i tare bun. Are vie pe lîngă casă — ştii tu. Cînd mă scol, ce crezi, găsesc farfuria cu struguri lîngă pat. După masă ne jucăm sub nuc. Dar... nu mi-ai spus, vii la Brasov ?

— Cînd ?

— La vară, în vacanţă. Eu am fost la tine, în sat, acum e rîndul tău. Ai ce să vezi : muntele, oraşul. Apoi — vezi tractoarele astea de pe cîmp ? Acolo se fac. Şi autocamioanele, tot la noi se fac.

Cuc Nicolae, băiatul măruntel, de loc din Babadag, comună mare, rămîne încîntat.

— Dar şi la noi e frumos. Am jucat popice, şah. Apoi, la bunicul...

Cuc are dreptate. Bunicul are o casă frumoasă, cu perdeluţe albe la ferestre, odihnitoare. Şi strugurii — să tot mănînci. Au boabe grase şi dulci ca mierea.

Băieţii, Octavian şi Nicolae, care au fost să viziteze un sat vecin stau la fereastră.

Deodată, din compartimentul lor, răsună o voce :

— Măi băieţi !... Popicele, v-au furat popicele. Acum erau aici şi au dispărut. Să le căutăm împreună adaugă pasagerul, un om serios, dar pe faţa căruia se citeşte o undă de şiretenie.

Băieţii sar de la fereastră.

— A, uite că le-am găsit, spune pasagerul cum îi vede. Rîde : aţi stat destul la fereastră. E curent.

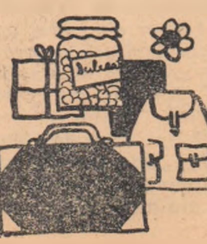
Scoate cutia cu popice de după valiză.

Octavian ia cutia pe care o poartă mereu cu el, în braţe. Are nouă popice, de-o şchioapă, ca nişte tocuri de scris, şi două bile.

— Eu le-am lucrat, cu briceagul. Cînd plec acasă, i le las lui Nicolae, prietenul meu din Babadag. Amintire din vacanţă.

Mi-ar fi părut rău să le pierd...

Al. PROFIRIU

POPAS LA SONDA 414

Liniștea care se așternuse în încăpere fu întreruptă de țîrîitul insistent al telefonului. Omul, care pînă atunci cercetase cu atenție dinamogramele aduse de la sondele din împrejurimi, ridică receptorul. De la capătul celălalt al firului se auzi o voce cunoscută.

— Alo !... Alo !... Tovarășul Scodrea nu-i acolo ?

— Cine e la aparat ? Tu, Radule ?

— Da ! Vorbesc de la Moșoaia. Pregătiți repede echipa. Veniți la sonda 414. Nu știu de ce s-a oprit „Ciocanul". Aduceți toate cele necesare. Eu vă aștept acolo, lîngă sondă.

Cel care chemase la telefon pe cei de la Poiana Lacului (reg Argeș) era maistrul mecanic Nicolae Radu. Trecuse ca de obicei să viziteze sondele. Totul era normal. „Ciocanele" își vedeau de treabă, făcînd neobositele lor curse de du-te — vino, scoțînd din adîncuri țițeiul cu reflexe de curcubeu. La sonda 414 însă... liniște. „Ciocanul" se odihnea nepăsător, iar acul dinamografului, care trebuia să înregistreze drumul țițeiului, înghețase și el pe hîrtia albă.

Oprirea instalației, care funcționează neobosit zi și noapte, și căreia petroliștii îi spun „ciocan", este primul semnal că acolo, în adîncuri, la sute de metri, s-a întîmplat ceva. Nisipurile rebele vin și ele în drumul țițeiului, dorind să iasă la lumină. Și leneșe cum sînt, se opresc printre țevăriile sondei. Oamenii le cunosc capriciile și... intervin de îndată. E o luptă încordată pe care petroliștii o duc cu timpul, cu nisipul și cu șuvoiul de țiței care uneori izbucnește fără veste prin sonda deschisă, în timp ce se lucrează.

...Din mașina care se opri brusc țîșniră grăbiți oamenii din echipa de intervenție. Nicolae Radu, care-i așteptase nerăbdător, se liniști de îndată. Știa că dacă a venit inginerul Nicolae Scodrea, cu Marin Nica și cu Ion Silvestru, vor termina repede.

— Gata băieți, începem Marine, scoate trusa de chei !... Tu, Radule, vezi de cărucioriul cu celelalte scule. Desfacem „ciocanul".

Soarele dogorește cu putere. De jur-împrejurul sondei s-a așternut o liniște deplină. Doar lanul de porumb își foșnește ușor frunzele. Cei patru bărbați au început lucrul.

După ce au desfăcut ciocanul, Nicolae Scodrea cercetează cu atenție pompa :

— Nu, nu e ea de vină. Tot nisipul e cel care își face de cap. Pregătiți repede lingura Il liniștim noi acuș.

Munca e încordată. Nu se aude decît zgomotul neîntrerupt al lingurii care aduce la suprafață nisipul și din cînd în cînd cîte o întrebare. Să spargi dopul de nisip de pe țeavă nu e de loc o treabă ușoară. Trebuie multă răbdare și perseverență. Natura e uneori îndărătnică. Și ore întregi, sondorii nu contenesc să scoată la suprafață bulgării de nisip îmbibați cu țiței și apă. Uneori trec chiar opt-zece ore pînă cînd țițeiul începe din nou să mustească din adîncuri. Dar asta nu-l sperie nici pe inginerul Scodrea, nici pe Nicolae Radu și nici pe ceilalți sondori din echipa de intervenție.

Ei știu că orele de muncă încordată petrecute acolo pe cîmp, la sondă sînt încununate de succes și aurul negru va țîșni spre lumină cu și mai mare putere.

Ecaterina ROȘCA

O trăsătură a tineretului nostru : entuziasmul în muncă, optimismul, încrederea în viitor.

Colțul curioșilor

ZBURĂTORUL CU PROTEZE

O zi apăsătoare de septembrie, 1926...

Crestele munților Tatra ar fi trebuit să apară undeva la orizont. Dar nu se zărea nimic. Dedesubt, sub aparat, se vînzoleau șuvoaie mohorîte de ceață, deasupra și în față plutea un strat gros de nori, ce se ridicaseră ca o cortină.

Zborul, executat în cadrul unui concurs internațional fără escală, pe ruta Paris-București, se făcea acum într-o completă stare de invizibilitate. Aparatele de bord, destul de primitive pe atunci, nu prezentau prea multă siguranță.

Pilotul Gheorghe Bănciulescu, care conducea aparatul, făcu o manevră. și greoaia mașină zburătoare țîșni în sus, ondulîndu-și aripile sub apăsarea aerului greu. Apăsă din nou pe manșă, să ia și mai mare înălțime Nu apucă însă să repete mișcarea. O zguduitură puternică, de o clipă, săgetă timpanul. O clipă, și...

Cînd își reveni în simțire, acolo, în spitalul din localitatea Rymarov, pilotul se ridică în capul oaselor și întrebă sora care se afla lîngă pat :

— Stoica, mecanicul, unde e ?

Sora lăsă capul în jos

Era un miracol că însuși el, pilotul, scăpase cu viață. Aparatul, intrat în nori, se izbise de vîrful Hirschbrun, sfărîmîndu-se.

„Am să mai pot zbura ?" fu primul gînd. Pilotul duse mîna la picioare — il săgetau. Nu le putea mișca. Erau amputate.

A ieșit din spital sprijinit în cîrje, cu proteze la picioare.

O dorință arzătoare îl urmărea. Să se vadă iarăși zburînd.

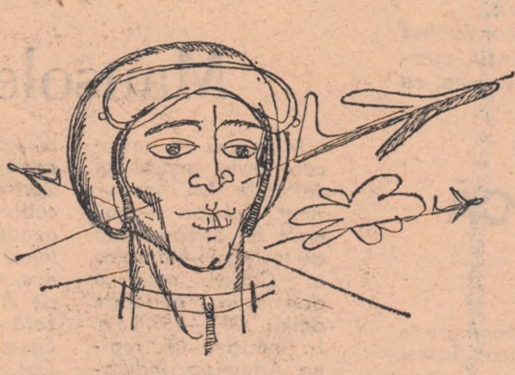
S-a prezentat la centrul aviatic și a cerut să i se încredințeze un aparat, să zboare.

— E greu, e foarte greu, i s-a răspuns N-a făcut nimeni pînă acum un zbor în condițiile acestea

A stăruit și în cele din urmo i s-a încredințat un avion A făcut antrenament îndelungat, apoi, într-o zi, s-a hotărît : a urçat în carlingă, a pornit motorul și s-a înălțat în văzduh ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Zborul reușise, înscriindu-se în istoria aviației ca un eveniment deosebit. Pilotul român, Gheorghe Bănciulescu, era primul aviator din lume care zburase cu proteze la picioare.

Aviatorul a executat apoi numeroase zboruri, participînd și la unele concursuri internaționale. Rețin atenția în mod deosebit ocolul Europei în zbor, precum și un raid foarte greu în Africa, cu care prilej a străbătut 15 000 km în văzduh.

Al. Dinu IFRIM

Caleidoscop

Taina care acoperă tragedia expediției lui Behring, navigator celebru care și-a petrecut ultimele zile pe o insulă pustie, începe să se destrame. Un grup de arheologi din Kamciatka a efectuat cercetări în insulele Comandore, unde a găsit rămășițe ale naufragiului: vechi arme mîncate de rugină, un topor, diferite obiecte care au slujit la manevrarea corăbiei cu pînze.

*

Descoperiri recente par să ateste că arta olăritului a fost adusă în Lumea Nouă acum cinci mii de ani. de către pescari japonezi eșuați pe coasta Ecuadorului. Nu se știe cum a avut loc această migrare, dar se presupune că bărci de pescari japonezi din părțile insulei Kyushu, au fost surprinse de taifunuri, frecvente în această zonă. și apoi transportate spre țărmurile Americii de către curenții Pacificului.

O FLOARE ȘI O CĂPRIOARĂ

Ziua rîdea veselă. Și cîmpul rîdea. Și cerul. Dar parcă cel mai vesel rîdea soarele. Bătrînul rîdea cu toată fața și răspîndea o căldură veselă ca rîsul lui și lumina pe care o răspîndea tot veselă și zglobie era.

În poiană — o poiană pitică, zidită de vie între pereții de liane și frunziș ai junglei — două fetițe se jucau. Erau și ele vesele, pentru că totul în jurul lor era vesel.

— Hai să ne facem coronițe din flori.., — susură glasul argintiu al uneia.

— Ba nu. hai mai bine să ne jucăm de-a tigrul și elefantul.

Sus. pe cer, soarele se mohorî brusc, parcă. Se mohorî apoi și ziua, și poiana cu florile ; se mohorîră și fetițele. Amîndouă ciulîră urechile, iar cea cu năsucul cel mai cîrn, se urcă, repede ca o săgeată, în vîrful unui copac uriaș.

— Ce vezi ? — o întrebă cea care rămase jos

— Elicoptere. Și din ele... — glasul ei se frînse.

— Din ele. ce ? — întrebă cealaltă de sub copac.

Ziua se zbuciuma și pădurea vuia. Florile parcă se închiseseră și nu mai zîmbeau. Iar de sus, cobora acum uruitul păsărilor mari, aducătoare de moarte și de soldați americani.

— Din ele, ce ?... — repetă întrebarea fetița de sub palmier.

— Din ele coboară soldați... Cu puști și cu fețe întunecate... Fugi în sat și-i anunță pe partizani !...

Fetița de sub palmier fugi. Picioarele ei se mișcau repede, repede prin iarba pînă la brîu. Și iarba n-o împiedica, se da iute în lături și o lăsa să treacă. Și perdeaua de liane se dădu în lături și-o ajută să treacă. Iar ziua albă se lumină și mai mult și țîșni după fetiță în pădure, să-i arate drumul și s-o ajute.

Cînd ajunse în sat, partizanii aflară îndată tot. Armele lor se rînduiră repede de atac. Ochii lor, ocrotiți de tufișuri și copaci scormoniră crugul și arătară puștilor încotro să tragă. Și cu foc de moarte îi primi pe cei care veniseră în numele morții și pe aripile ei.

Către seară, păsările mari, elicopterele, plecară furiș. Numai trei. Două rămaseră să doarmă somn de veci, în pădure, alături de soldații căzuți Și americanii nu intrară în satul celor două fetițe, și nici pe partizani nu-i putură zdrobi. Înfrînți, se plecară rușinii și fugiră. Pădurea vietnameză, și ziua vietnameză, și cerul vietnamez și fiecare frunză, și cele două fetițe le staseră împotrivă și, alături de partizanii vietnamezi, luptaseră și-i biruiseră pe agresori.

Seara cobora parfumată, și liniștită, și senină peste pădure, și peste flori, și peste satul vietnamez pitit în inima junglei În jurul focului, partizanii se odihneau. Se odihneau acum și cele două fetițe.

— Cum te cheamă ? — o întrebă comandantul de partizani pe cea care se urcase în copac.

— Hûe[1]) — răspunse fetița.

— Și pe tine ? — o întrebase pe cealaltă. care le dase de știre.

— Hué[2]) — răspunse fetița.

— O floricică și-o căprioară — rîse partizanul. și-și puse mîinile pe creștetul amîndurora într-o atingere prietenească de mîngîiere și ocrotire. Să creșteți mari și fericite. drăguțelor !

Și seara parcă deveni dintr-o dată mai limpede mai proaspătă și mai înmiresmată.

Ștefan ZAIDES

---

1) — floare (în l. vietnameză) ;
2) — sprintenă (în l. vietnameză)

FRAȚII

Cînd a privit prima dată soarele, ochii lui neobişnuiţi cu lumina au început să clipească des Şi copilul a ţipat. Apoi ochii lui s-au limpezit în unda fără de sfîrşit a mării. Şi asta a însemnat că un nou locuitor al orașului Constanța intra în drepturile lui. Ce a urmat apoi, e în general ştiut : primii paşi, prima oară pe plajă, minunea şi miracolul primului asfințit și răsărit de soare. Cam tot pe atunci, pe cînd Sorin Petrescu (astăzi elev în clasa a V-a la Liceul „Mircea cel Bătrîn" din Constanţa) făcea cunoștință cu primele lucruri care îl înconjurau, apărea pe schele, cu ochii deschişi larg spre soare şi alintîndu-se cu briza mării, un alt copil : Litoralul. Ciudata ființă care se impunea în locuri virane, cu nisip și scaieți duşi toamna de vînturi şi uscaţi vara de soare, a atras privirile spre ea. Era ca şi cum un clopoţel ar fi sunat neaşteptat de tare într-un loc vestit prin sălbăticiune. mare, soare şi nisip. La început au fost cîteva complexe ce însumau laolaltă abia 2 000 de locuri. Ce a urmat apoi se numeşte Mamaia. (10 000 locuri capacitate) Constanța (cea de astăzi unde s-au clădit aproximativ 9 000 de apartamente), Eforie Nord. Eforie Sud, Costinești. Mangalia Ce nume va mai avea în cincinal? La Nord de Mamaia construcțiile vor avansa pînă spre Midia ; la Nord de Mangalia pînă spre Vama Veche ; Năvodari va deveni oraşul celor 6 000 de copii (pe serie) ; Costineştiul va fi oraşul tineretului (de la noi şi de peste hotare). În total 32 000 de locuri în complexele de pe litoral.

Sigur, uneori cifrele sînt reci, neconvingătoare. Dar mergeţi pe litoral. Vedeţi minunea răsărită ca din apă. Miraţi-vă ca şi mine că de la un an la altul, în fiecare loc mai apare ceva nou. Ceva care schimbă, înfrumusețează, îmbogăţeşte litoralul nostru.

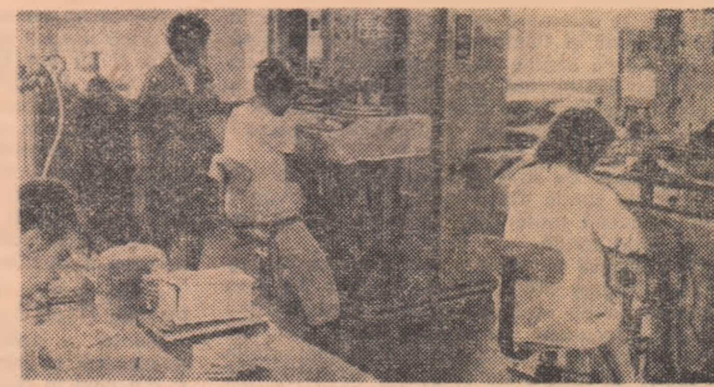
Într-o seară, conducînd soarele spre asfințit, mergînd paralel cu marea, cu picioarele pe nisipul ce începuse să se răcească, am văzut deodată o geană roşie de lumină în care se oglindeau, ca în poveste, clădirile de pe litoral. Marea se zbătea fără vlagă, aici, lîngă noi. Atunci Sorin, care a împlinit nu de multe zile 11 ani, mi-a spus în şoaptă, să nu tulbure marea :

— Auzi? Aşa se zbuciumă mereu. Eu o cunosc bine. Am copilărit cu ea. Şi arătînd cu degetul mirajul de beton şi sticlă ce se oglindea în apă, adăugă : Şi pe ele le cunosc foarte bine. Am crescut odată. Ca nişte fraţi. Avem chiar aceeaşi vîrstă!

Cu toate aceste cunoştinţe noi, am înţeles ceva mai bine o vorbă a lui Sorin, pe care mi-o spusese mai demult : „În vacanță, cînd plec din Constanța, oriunde aş fi, oricît de bine m-aş simţi, îmi lipseşte ceva..."

Acum ştiu : îi lipsesc zbuciumul mării şi... fraţii lui...

Elena SKIBINSKI

Intreprinderea de piese de radio şi tranzistori Băneasa-Bucureşti. Hala de tranzistori. Cu ajutorul maşinilor de sudură se face operaţia de închidere a tranzistorilor.

Noutăţi din ţara noastră

● Au fost extrase primele cantităţi de cărbune de la noua mină **Leurda 1** din tînărul bazin carbonifer Motru. Capacitatea anuală de extracţie a acestei mine va fi de 650 000 tone lignit. Utilajele moderne de exploatare permit mecanizarea tăierii şi transportului la suprafaţă a cărbunelui. Primele tone de cărbune extras au şi fost trimise termocentralei electrice de la Craiova.

● La Uzina „1 Mai" din Ploieşti a intrat în producţie un nou utilaj — prevenitorul de erupţie de 700 atmosfere. El va fi folosit la forarea sondelor de mare adîncime şi este prevăzut cu dispozitive cu acţionare hidraulică. Folosirea noului agregat asigură o mai mare siguranţă în exploatarea sondelor.

● A început construcţia noului aeroport din Iaşi. Pista de decolare şi aterizare a aeroportului va avea o lungime de 1 350 m. Dotat cu mijloace moderne de radionavigaţie, noul aeroport va permite decolarea şi aterizarea avioanelor în orice condiţii meteorologice. Clădirea modernă a aerogării este prevăzută cu săli de aşteptare, bufet, cabine telefonice, servicii poştale etc.

Știți să fotografiați? (IV)

TRATAREA CHIMICĂ A EMULSIEI

Procesul chimic de revelare şi formare a imaginii este foarte complicat şi teoretic foarte greu de explicat. Totuşi, cîteva noţiuni se cer cu insistenţă cunoscute.

În procesul de formare a imaginii, emulsia de pe stratul de celuloid acţionează rapid sub influenţa luminii.

Razele de lumină trec prin obiectiv şi formează imaginea în planul stratului sensibil. Ele se aseamănă cu nişte „ciocănele" care lovesc cu mai mică sau cu mai mare intensitate, în raport cu culoarea obiectului fotografiat. Să luăm, de exemplu, culoarea albă. Ea va trimite raze mai puternice decît culoarea gri ; culoarea brună — aproape de loc, ş.a.m.d. Odată imaginea formată, ea se va păstra în stare latentă. Dacă facem imprudenţa şi privim filmul înainte de a-l trece prin baia de revelaţie, nu observăm nimic. Abia după procesul chimic de revelare, apare imaginea.

Developarea se produce prin tratarea materialului fotografic cu o soluţie compusă din mai multe substanţe (revelatori), care înnegresc sărurile de argint din stratul de emulsie de pe peliculă

Pentru a vă uşura prepararea revelatorului, apelaţi la serviciile comerţului, care vă pune la dispoziţie flacoane gata preparate.

Revelatorul poate să conţină o singură substanţă revelatoare (metol sau glicină) sau poate să conţină mai multe substanţe (metol şi hidro-chinonă etc.).

Mulţi fotografi amatori îşi prepară singuri revelatorul ; pentru a-i ajuta, îi rugăm să noteze reţeta de mai jos

1) Metol. — 2 g (acţiune de developare lentă cu proprietăţi compensatoare) ;

2) Hidrochinonă — 15 g (corectează lipsurile în expunere şi luminare) ;

3) Sulfit de sodiu (cristal) — 25 g (conservant împotriva oxidării) ;

4) Carbonat de sodiu (cristal) — 60 g (accelerator şi stabilizator).

Amestecăm toate aceste substanţe, în ordine, într-un vas de 1 l cu apă fiartă, avînd grijă să agităm continuu cu o baghetă de sticlă. După această operaţie, păstrăm soluţia într-o sticlă bine închisă. Trebuie ştiut că substanţa revelatoare se oxidează în contact cu aerul.

După procesul de revelare, materialul fotografic îl introducem în soluţia apoasă compusă din tiosulfit de sodiu circa 200 gr la 1 000 ml (1 l) apă în amestec cu 20 gr. metabisulfit

Grigore PREPELIȚA

ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

CELE 7 MINUNI ALE LUMII ANTICE (IV)

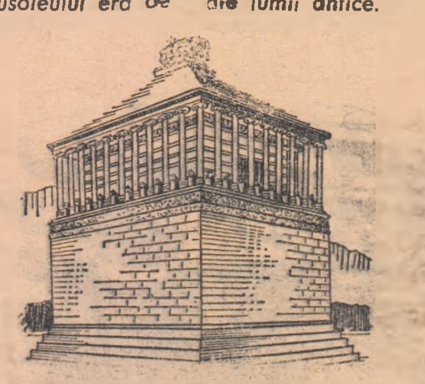
Mausoleul din Halicarnas

Mausoleu — cuvînt care prin sensul lui defineşte un monument funerar — numele lui provine însă de la regele Mausolos al Cariei, care a domnit în perioada anilor 377—353 î.e.n. La moartea lui, regina Artemisia, îndurerata lui soţie, i-a ridicat, cu ajutorul celor mai renumiţi arhitecţi şi sculptori ai vremii, un măreţ monument funerar. Monumentul a fost ridicat în mijlocul oraşului ionic Halicarnas, capitala regatului Cariei. Caria se afla în Asia Mică, pe ţărmurile mării Egee. Locuitorii ei erau în mare majoritate colonişti eleni proveniţi din toate ţinuturile Greciei. Datorită lor, Caria ajunsese, într-o perioadă, la o mare înflorire economică şi culturală. După legendă, capitala regatului, oraşul Halicarnas, a fost întemeiată de Antes şi era aşezată pe ţărmul Mării Egee, în faţa insulei Cos. Aici s-a născut marele istoric grec Herodot.

Regele Mausolos a înfrumuseţat acest oraş cu numeroase monumente şi edificii de o mare frumuseţe. Cele mai importante monumente, după cronicile vremii, datează din această perioadă. În timpul domniei regelui Mausolos, Halicarnos a ajuns la o mare prosperitate şi era socotit ca cel mai important centru al culturii ionice în Asia Mică.

Monumentul avea forma unei prisme cu baza dreptunghiulară de 66 X 77 m, avînd acoperişul de forma unei piramide. În vîrful piramidei se aflau statuile lui Mausolos şi a Artemisiei, soţia lui. Înălţimea totală a mausoleului era de 42 m, fiind împodobit cu coloane în stil ionic înalte de 11 m, cu statui în reliefuri.

Mausoleul ajunsese atît de celebru încît numele lui a rămas pînă azi comun pentru orice mormînt monumental. Era socotit pe bună dreptate una din cele şapte minuni ale lumii antice.

EVITAȚI EXCESUL DE DULCIURI

Sub orice formă s-ar prezenta — bomboane, dulceaţă, gem, sirop, şerbet, jeleuri, ciocolată, rahat, miere, prăjituri, îngheţată etc. — dulciurile reprezintă o excelentă sursă de energie pentru organism. !

Totuşi, îndemnul : *„Daţi copiilor cît mai multe dulciuri"* pe care îl citiţi adesea ca reclamă, trebuie aplicat raţional, deoarece abuzul de dulciuri este dăunător sănătăţii.

Astfel, consumul exagerat de dulciuri predispune pe unii la îngrăşare peste măsură — obezitate, stare nesănătoasă la toate vîrstele.

Alimentaţia cu exces de dulciuri suprasolicită şi oboseşte pancreasul. Nu arareori cei care consumă prea multe dulciuri capătă diabet. Această boală, netratată, periclitează sănătatea şi o dată instalată nu se vindecă, obligînd bolnavul să ţină regim şi să facă tratament toată viaţa.

Datorită dezechilibrului dintre excesul de dulciuri şi nevoile organismului în vitamina B_1, la unii oameni şi copii pot să apară tulburări care adesea sînt puse pe seama altor cauze. Aşa, bunăoară, nervozitatea manifestată prin intoleranţă crescută la zgomot, sau prin imposibilitatea de a sta liniştit, incapacitatea de concentrare, slăbirea memoriei, oboseala, insomnia, unele crampe muşchiulare şi senzaţia de arsură sau durere în membre, lipsa de poftă de mîncare, bătăi accelerate ale inimii etc., pot să fie consecinţa unui regim prea bogat în dulciuri şi făinoase.

Dr. Viorica VASILIU

SPORT... SOARE... VACANŢA

Oriunde te-ai afla, tu, pionierule sau şcolarule, în oricare oraş sau sat, ai azi, prin grija partidului şi statului nostru, posibilitatea să practici orice fel de sport. Iată, o să-ţi vorbim acum despre posibilităţile acestea pe care le au copiii din cîteva localităţi şi despre felul în care le folosesc ei. Citeşte şi învaţă şi tu de la ei.

Deocamdată apa e înfruntată cu ajutorul plutelor

Rampe de lansare

Locul cosmodromului îl ţine un uriaş covor de-un verde pal, de vreo 25 de metri lungime şi vreo 15 lăţime. Pe acest... cosmodrom şi împrejurul lui, sub enorma cupolă a unei săli, sînt instalate o mulţime de... rampe de lansare: paralele egale şi inegale, inele, trambuline, bare fixe, lăzi pentru sărituri etc. Viitorii... cosmonauţi, vreo 200 la număr, sînt elevi şi pionieri din Timişoara, membri ai Clubului sportiv „Banatul". Aici, precum şi pe alte două asemenea... cosmodroame — unul aparţinînd Sfatului popular orăşenesc, altul Liceului nr. 1, — acum, în vacanţă, ca şi în timpul anului de altfel, de trei ori pe săptămînă, se pregătesc pentru zborurile pînă la-nălţimea performanţelor pentru copii şi juniori. De le-aţi vedea pe Chiriţă Roxana, Zanea Beatrice şi Wild Gerlinde lucrînd la sol ori la bara fixă!.. Ori pe Niţă Nicolae făcînd „poezie" la inele, sau pe Gilea Gheorghe răsucindu-se prin aer şi căzînd tot în picioare! În vara aceasta mulţi dintre micii atleţi şi gimnaşti ai clubului au avut posibilităţi şi mai mari de a-şi împlini măiestria sportivă. Timp de 30 de zile, peste 50 de băieţi mai întîi şi peste 50 de fete mai apoi, s-au antrenat într-un minunat cadru natural, pe un platou din munţii Poiana Ruscăi, într-o minunată bază sportivă, dată în folosinţă exclusivă pentru ei.

În toamnă, o dată cu deschiderea cursurilor, vor începe şi... lansările. Lansări pe trei trepte: campionat pe oraş, apoi pe regiune, pe urmă finala la Constanţa. Cu siguranţă că de-aici, de pe... cosmodromul din Timişoara, dotat cu o excelentă bază materială, multe „rachete" vor ajunge în finala de la Constanţa şi se vor înălţa pînă la cotele performanţelor mult rîvnite.

Vitrina victoriilor

Meciul se apropia de sfîrşit. Dar, cu toate că aveau un avantaj care le asigura victoria, cei de la Şcoala generală nr. 5 nu slăbiseră ritmul. Prin combinaţii reuşite, care smulgeau aplauzele spectatorilor, ei înscriau alte şi alte goluri în poarta adversarilor. Titlul de echipă pe oraş şi raion la handbal în 7 le aparţinea...

De altfel, acesta nu este singurul succes obţinut de pionierii Şcolii generale nr. 5 din Tulcea în întrecerile sportive. Mărturie?... Vitrina sportivă, unde sînt expuse o sumedenie de cupe, diplome şi plachete. Fiecare dintre ele vorbeşte despre dîrzenia cu care Tincuţa Sarica a luptat în întrecerea cu cele mai bune gimnaste din raion, ori despre rezultatele frumoase pe care le obţin în probele atletice Elena Băltăreţu, Iosif Cazacioc şi alţii. Tot de aici se poate afla că peste 200 de pionieri sînt purtători ai insignei de polisportiv... Sînt rezultate frumoase care, pe bună dreptate, stîrnesc admiraţia. Să fie la mijloc vreun secret? Iată o întrebare pe care am adresat-o şi tovarăşului profesor Virgil Bălan, şi la care mi s-a răspuns:

— Nu, nu-i vorba de nici un secret. În şcoala noastră sportul se bucură de multă popularitate, are mulţi prieteni. Pentru ca să-l poată practica toţi pionierii şi şcolarii, am amenajat o bază sportivă proprie, dotată cu tot ceea ce este necesar. Am avut grijă să procurăm echipament, mingi. La antrenamente, fie-

Antrenament al micilor gimnaşti sub cupola unei moderne săli

care se străduieşte să-şi însuşească cît mai multe cunoştinţe... Ne-am creat în oraş un renume şi ne străduim să-l păstrăm!

Micii sportivi din Biled

Vreţi cumva să vedeţi un meci de baschet? Nu-i greu de loc. Vă rog numai să vă deplasaţi într-o după-amiază pînă în centrul satului şi să intraţi pe poarta şcolii. Şi vă asigur eu că veţi vedea nu numai un meci de baschet, ci şi unul de handbal şi altul de volei. Pentru că rareori se întîmplă ca vreunul dintre cele trei terenuri să fie liber. S-ar putea însă să preferaţi fotbalul. Ei, aici e ceva mai greu, pentru că sînt două terenuri de fotbal — unul într-o margine a satului, celălalt exact pe diagonală, în marginea opusă. Rămîne, deci, să alegeţi. Dar la oricare dintre ele vă veţi duce, veţi avea de văzut veritabile meciuri, cu toate că jucătorii nu-s decît nişte băieţei de-a III-a, ori cel mult, nişte... flăcăi de-a VIII-a. Şi dacă se va întîmpla să fie vară, ca acum, să dogo-

Atlete în drum spre locurile de unde vor lua starturile

rească soarele, lîngă amîndouă terenurile de fotbal veţi mai putea admira şi mulţi înotători. Pentru că lîngă fiecare dintre ele se află şi cîte un ştrand, pe malul căruia cei mici răsar o dată cu soarele, cînd raţele, care abia s-au trezit, n-au parcurs nici a 10-a parte din drum (au şi ele „ştrandurile" lor — bălţile din împrejurimile satului). Dacă ţineţi cu tot dinadinsul, veţi mai putea vedea în Biled şi gimnaşti (şcoala, pe lîngă o pistă de alergări şi o groapă de sărituri, dispune şi de un portic şi o sală de gimnastică), şi ciclişti (nu e băieţel ori fetiţă în Biled care să nu aibă la dispoziţie o bicicletă, dacă nu personală, atunci a familiei), şi vîslaşi pricepuţi, care străbat bălţile nu numai pentru frumuseţea peisajului, ci şi pentru fortificarea lor fizică.

Mijloc de destindere

„Sportul e unul din mijloacele de destindere cel mai îndrăgit de noi". Cu aceste cuvinte îşi începe eleva Savu Florica de la Şcoala generală din comuna Movila, regiunea Bucureşti, una dintre scrisorile pe care ni le-a trimis la redacţie. Ce sporturi practică colegii ei? De toate. Totuşi, există şi preferinţe. Marea majoritate înclină spre sportul nr. 1 al zilei — fotbalul. Dar numaidecît, Florica se grăbeşte să ne spună că la ei şi handbalul e ţinut la mare cinste. Mai ales că-l pot practica şi fetele. Nicu Marioara, Bodea Maria, Coman Cornelia sînt numai cîteva din handbalistele cu renume în şcoală şi în comună. Ei, şi pe urmă, mai e vorba şi de volei, şi de gimnastică, şi de şah şi... Şcoala în care învaţă Florica dispune de o frumoasă bază sportivă, în cea mai mare parte amenajată de către elevi, iar sportul e pentru toţi unul din cele mai îndrăgite mijloace de destindere, şi fortificarea... muşchilor.

Fie că ai să baţi mingea, fie că ai să te răsuceşti la bară ori la inele, fie că ai să „zbori" peste ladă, ori ai să săgetezi prin apa adîncă şi înviorătoare, cîştigul îţi va fi acelaşi, la fel de mare: destindere, recreere, fortificare, într-un cuvînt — sănătate.

Pagină realizată de
Emil BUNEA şi Constantin DIACONU
Fotografii: Gr. PREPELIŢĂ

Finala campionatului republican al copiilor la nataţie, spartachiada pionierilor şi şcolarilor, ediţia I 1966 dotat cu Cupa „Scînteii pionierului"

Cupa transmisibilă a „Scînteii pionierului" la nataţie a fost obţinută de clubul „Tînărul dinamovist" din Bucureşti, ai cărui participanţi au totalizat 584 puncte. Locurile II şi III au fost ocupate de Şcoala sportivă de elevi nr. 2 din Bucureşti (363 puncte) şi, respectiv, Şcoala sportivă de elevi din Reşiţa (271 puncte).

În cadrul celor 55 locuri I au fost obţinute 21 de noi recorduri ale Republicii Socialiste România la nataţie:

Fete: GROZA ANCA — Tînărul dinamovist — 100 m delfin 10 ani — **1.26.3**; 50 m delfin 10 ani — **38.3**; 50 m liber 10 ani **35.2**; ERDELI ZIŢA — C.S.M. Cluj — 100 m spate 10 ani — **1.22.7**; RATUŞNII IRA — Tînărul Dinamovist — 50 m spate 10 ani — **43.3**; CEHAMZUCK CARMEN — S.S.E. 2 Bucureşti — 50 m liber 12 ani — **32.1**; BURLACU LILIANA — Tînărul dinamovist — 100 m bras 12 ani — **1.29.0**; **echipa** Clubului Tînărul dinamovist — 4 x 50 m mixt 12 ani — **2.36.6**; **echipa** S.S.E. Reşiţa — 4 x 100 m liber 14 ani — **5.06.8**.

Băieţi: NICOLAE TEODOR — Tînărul dinamovist — 50 m delfin 10 ani — **37.1**; 50 m liber 10 ani — **34.7**; POPOVICI GABRIEL — Tînărul dinamovist — 50 m bras 10 ani — **43.2**; OPRITESCU ZENO — C.S.M. Cluj — 50 m liber 12 ani — **30.3**; 50 m delfin 12 ani — **34.7**; 100 m liber 12 ani — **1.09.1**; COPCEALĂU LIVIU — Tînărul dinamovist — 100 m delfin 12 ani — **1.21.5**; GHEORGHE DUMITRU — Centrul sportiv şcolar Bucureşti — 100 m liber 14 ani — **1.03.8**; HOHOIU MIRCEA — S.S.E. Reşiţa — 200 m spate 14 ani — **2.41.0**; 100 m. spate 14 ani — **1.12.6**; **echipa** Clubului Tînărul dinamovist — 4 x 50 m liber 10 ani — **2.29.7**; **echipa** Clubului Tînărul dinamovist — 4 x 50 m mixt 10 ani — **2.45.3**;

ÎN NUMĂRUL VIITOR VOM REVENI ÎN PAGINA NOASTRĂ DE SPORT CU UN **reportaj de la această finală.**

CÎNTEC ȚĂRII

Text : Marta CUIBUȘ
Muzica : Ștefan LUPESCU

Te purtăm în inimi, țară,
Și în cîntec te slăvim,
Ne ești soare-aprins în vară,
Grîu unduitor și plin.

Refren
Patrie scăldată-n soare,
Fiii tăi ți-aduc în dar
Inimile lor de jar,
Gînd de fapte viitoare
Și dorința de a crește
Mari cît brazii din poveste.

Ești argintul din izvoare,
Aurul din munți măreți
Pîine-n abur, ești, și sare
Pentru orișice drumeț.

Refren...

Ești copilăria noastră
Legănată-n cînt și vis,
Zîmbet larg de la fereastră
Viitorului deschis.

Refren...

PRINOS

În aurul cîmpiilor de vară
Am strîns tot jarul cîntecelor noastre
Și-am împletit despre pămînt și țară
Poeme luminoase și albastre.

Nu-i glasul nostru decît cald și tînăr,
Nu-i pasul nostru plin și încercat,
Da-n aurul cîmpiilor de vară
Noi am cîntat pămîntul și l-am sărutat

Pornim pe-un drum muncit cu greu de alții
Și-l șlefuim curînd a doua oară,
Nu-i mîna noastră prea puternică și aspră
Da-n ea-i tot focul nostru pentru țară.

Încolonați cu spicele în palmă,
Pornim în mers voios parcă spre cer,
S-aducem țării-ntregi prinosul nostru
Și-un cald și viu salut de pionier.

Ioana DIACONESCU

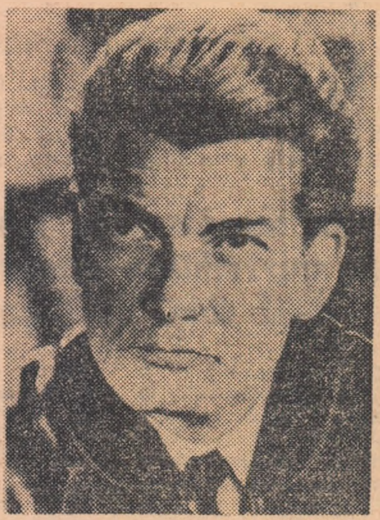
ALBUM CINEMATOGRAFIC

Ana Széles

S-a născut la 24 august 1942, în Oradea. A urmat Liceul teoretic și Școala populară de muzică (secția pian). Avea 18 ani atunci cînd s-a prezentat pentru examen la Institutul de teatru și părea atît de firavă încît... a fost sfătuită să stea un an acasă și să mai crească. Insuccesul n-a descurajat-o. S-a angajat ca muncitoare la o fabrică de mase plastice, iar în toamna următoare, porțile Institutului mult visat s-au deschis și pentru ea. Talentul odată remarcat, a fost distribuită în filme ca : **„Vacanță la mare“**, **„Gaudeamus igitur“**, **„Pădurea spînzuraților“**, **„Meandre“**. În prezent își dorește să joace într-o comedie. Dar pînă la realizarea ei, o veți reîntîlni curînd pe ecrane, în noul film românesc **„Fantomele se grăbesc“**.

Jean Marais

Marais Willain (căruia mama și colegii îi spuneau Jeannot) s-a născut la 11 decembrie 1913 la Cherbourg — Franța. După absolvirea studiilor secundare a fost fotograf. Remarcat la o expoziție din anul 1937, cunoaște pe scriitorul Jean Cocteau care îl consacră drept interpretul ideal al pieselor și filmelor sale. Înalt, blond, cu un chip parcă venit din legende, Marais avea să realizeze roluri celebre în filme ca **„l'Eternel retour“** (după „Tristan și Isolda“), **„Frumoasa și fiara“** (după un basm de Ch. Perrault) și alte filme ale lui Cocteau, considerate drept culmi ale creației sale. Dar, prin abordarea unui gen nou — al filmelor de aventuri — actorul își farmecă și în prezent spectatorii, dovedind o rară forță de creație... Știați că a fost ales pentru a interpreta (pe ecran, de astă dată), peripețiile **„Sfîntului“** ? Și încă ceva : este oaspetele țării noastre jucînd într-o coproducție ce se turnează în prezent...

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA : București, Piața „Scînteii“ telefon 17 60 10, 17 60 20 : Tiparul : Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii“.

40361